

РЕШЕНИЕ

№ 2415

гр. София, 13.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 33 състав,
в публично заседание на 10.02.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Галин Несторов

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **10206** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 126 – чл. 178 от Административно процесуалния Кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. Д. С., с адрес: [населено място], с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0, срещу заповед № РА-30-276/12.08.2020 г. на главния архитект на Столична община, с която е наредено да премахне незаконен строеж: "Стоманобетонова гаражна клетка № 33", находящ се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на [населено място], м. "Х. Д. - част", одобрен с Решение № 271 по Протокол № 40 от 30.05.2013 г. на СОС, югозападно от [жилищен адрес][жк], извършен без строителни книжа - одобрен инвестиционен проект по реда на чл. 137, ал. 2 и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ и чл. 182, ал. 1 от ЗУТ, както и разрешение за строеж.

Жалбоподателят навежда доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, поради допуснати съществени нарушения на производствените правила и противоречие с материално правните норми на Закона за устройство на територията /ЗУТ/. Твърди се, че се касае за преместваем обект, а не за строеж, по смисъла на ЗУТ. В съдебно заседание същият не се явява и представлява, претендира разноски с подадената жалба.

Ответникът - главният архитект на Столична община, редовно призован, се представлява в съдебно заседание, изразява становище чрез юриск. Г. за неоснователност на жалбата, претендира юриск. възнаграждение.

Административен съд – София - град, след като обсъди доводите на страните и

прецени по реда на чл. 168 ал.1 АПК събраните и приети по делото писмени доказателства и законосъобразността на оспорвания административен акт като цяло, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от лице с правен интерес от оспорването и в предвидените в чл. 149, ал. 1 от АПК срокове като по същество намира същата за неоснователна.

Съдът, съобразно изискването на чл. 168 от АПК – въз основа на представените от страните доказателства следва да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК като не е обвързан от твърденията на страните, относно незаконосъобразността на оспорваната заповед и е длъжен да изследва и обсъди всички въпроси, които имат отношение към законосъобразността ѝ. В резултат на тази проверка, съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен административен орган, на основание чл. 225а, ал. 1, във вр. с чл. 223, ал. 1, т. 8 от ЗУТ, в пределите на делегираната му компетентност със заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г. /л. 33-34 от д./ и в предвидените от чл. 59 от АПК и чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ форма и съдържание. Същият е издаден при спазване на процесуално - правните норми.

От фактическа страна се установи следното, съобразно събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства:

Производството по реда на чл. 225а, ал. I от ЗУТ за премахване на строеж е започнало със съставен от длъжностни лица при СО Констативен акт № РПД20-ВК91-1431/12.06.2020 г., съставен по реда на чл.225а, ал.2 от ЗУТ от служители на район "П." - СО. Съставеният констативен акт е изпратен на С. Д. С. с писмо с изх. № РПД18-ТКОО-18-/66/16.06.2020 г. на Район „П.“ - СО. Същото е получено на 19.06.2020 г., видно от известие за доставяне № ИД Р8 1517 008РСРМ. В законоустановеният срок по съставения констативен акт е постъпило възражение с вх. № РПД18-ТКОО-18-/69/24.06.2020 г. от С. Д. С.. Възражението е прието за неоснователно от адм. орган, понеже не се представяли доказателства, опровергаващи констатациите по акта.

Имотът е публична общинска собственост, като това обстоятелство се потвърждава и от СТЕ, понеже се касае за улица, за която не се предвижда съставяне на актове за общинска публична собственост

Строежът е собственост на С. Д. С., за което спор по делото не е налице.

В заповедта строежът се сочи, че представлява типова стоманобетонова гаражна клетка, с приблизителни размери 3,00/5,00м и височина 2,20м. Гаражната клетка е с монтирана двукрила метална врата и не е захранена с ел. енергия и вода. Сочи се, че стоманобетонова гаражна клетка № 33 е част от група гаражи, общо 28 на брой, разположени в редица върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на [улица], от о.т. 217 до о.т. 219, м. "Х. Д. - част" по плана на [населено място], югозападно от [жилищен адрес][жк].

Съгласно подадено възражение, вх. № РПД18-ТКОО-18-/38/ от 04.02.2020 г. от С. Д. С., адм. орган приема, че строежът е извършен през 1999 г. Видно от действащия към момента на изграждане план за регулация и застрояване за м."Х. Д.", одобрен със Заповед № РД-50-09-26/26.01.1988 г., строежът попада в кв. 17, УПИ VI за обществено жилищно строителство, за който не се предвижда допълващо застрояване - гаражи. Съгласно сега действащия план за регулация и застрояване за м."Х. Д. - част", одобрен с Решение № 271 по Протокол № 40 от 30.05.2013 г. на СОС,

гаражната клетка попада в терен, предвиден за улична регулация и не е включена в режима на застрояване. Сочи се, че строежът не е елемент на застрояването и няма постоянен градоустройствен статут, както към времето на изграждане, така и към настоящият момент, предвид което и се приема, че същият не отговаря на изискванията на § 127, ал. 1 от ПЗР на ЗИД ЗУТ.

Приема, се, че строежът е 5-та категория, съгласно чл. 137, ал. 1, т. 5 от ЗУТ.

Предвид на така установеното от фактическа и правна страна, адм. орган приема, чее безспорно е налице незаконен строеж по смисъла на чл. 225, ал. 2, т. 2 от ЗУТ - без одобрен инвестиционен проект, разрешение за строеж и без отстъпено право на строеж от собственика на имота, в нарушение на чл. 137, ал. 3, чл. 148, ал. 1 и чл. 182, ал. 1 от ЗУТ.

Съдът приема за безспорно установено по делото, че жалбоподателят е собственик на гаражната клетка, предмет на заповедта, като спор по този факт не е налице по делото.

По делото не се спори, че момента на поставяне на гаражната клетка е 1999 г. от жалбоподателя, при липса на строителни книжа. Този период се приема от съда за време, през което е поставена клетката.

За обекта няма данни да са одобрявани строителни книжа, съответстващи на строежа – строително разрешение, на основание чл. 148 от ЗУТ или разрешение за поставяне на „преместваем обект“.

По делото е прието заключение по изготвена СТЕ от в.л. инж. Т. Д., неоспорено от страните, което се кредитира изцяло от съда като обективно и обосновано. Съгласно СТЕ, фактическите обстоятелства изложени в заповедта, съответстват на действителното положение на място като се прави по-подробно описание на обекта.

Съгласно заключението – ЗАДАЧА 1, обектът, представляващ гаражна, стоманобетонова клетка е, както и съседните такива, монтиран направо върху терена, без основи /бетонни или други/. Същият може след отделянето му от повърхността да бъде преместван в пространството в цялост като съществува възможност да бъде поставен на друго място, без съществено да се разруши. Това съдът намира, че е в съответствие с изискването да не се нарушава целостта на терена под преместваемите обекти. Гаражната клетка, така както е описана в заповедта би могла да се премества в цялост в пространството без да се разруши, което е основна характеристика на преместваемите обекти и пречка този обект да се характеризира като строеж по смисъла на §5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Вложените в обекта материали и начина на изграждане на обекта не го характеризират като строеж по смисъла на горепосочената разпоредба.

Спорен по делото, с оглед и на заключението на СТЕ е въпроса дали обектът представлява строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ или преместваем обект по смисъла на §5, т. 80 от ДР на ЗУТ. Според настоящият състав на съда, при категоричния отговор от страна на вещото лице на този въпрос и при анализ на отоносимата правна уредба, обектът, предмет на заповедта, следва да се характеризира като „преместваем“ по смисъла на §5, т. 80 от ДР на ЗУТ и не представлява строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Това обстоятелство се подкрепя от приетите по делото доказателства и дори от изложеното в оспорената заповед. В констативния акт е налице описание, което сочи на обект, поставен директно, без основи, върху терена и, чието преместване в пространството без да бъде разглобен и/или разрушен като се наруши целостта му, е възможно. Този обект

безспорно не отговаря на описанието на масивен строеж, заложен в § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, а отговаря на „преместваем обект“ по смисъла на § 5, т. 80.

Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ „преместваем обект“ е обект, предназначен за увеселителна, търговска или друга обслужваща дейност, който може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и възможност да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя.

С оглед на установеното от вещото лице и при съпоставка с приложимата правна норма на обект - § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ „преместваем обект“, съдът, в настоящият състав намира, че процесният обект не представлява строеж по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, а преместваем обект по смисъла на същата. Налице са кумулативно предвидените елементи в правната норма за характеризиране на обекта именно като „преместваем обект“, съгласно установените в СТЕ технически параметри. Същият може да се приеме, че е предназначен за друга обслужваща дейност по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ като може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура, в цялост да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация, при необходимост от демонтиране и монтиране.

Въз основа на събраните доказателства е издаден процесният административен акт – заповед за премахване на незаконен строеж.

Настоящият състав на съда намира, че административният акт е издаден в противоречие с материално – правните норми на ЗУТ и при наличие на съществени нарушения на производствените правила.

Обжалваната заповед е издадена за незаконен, по смисъла на чл. 225, ал.2, т.1 и т.2 от ЗУТ строеж, съгласно който строеж или част от него е незаконен, когато се извършва в несъответствие с предвижданията на действащия подробен устройствен план или без съгласувани инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Безспорно установено по делото бе, че съгласно изложената по-горе фактическа обстановка и заключението на вещото лице е, процесната постройка не представлява строеж от пета категория по смисъла на чл.137, ал.1, т. 5, във вр. с чл. 147, ал. 1 от ЗУТ, във вр. §5, т.38 от ДР на ЗУТ. По делото не са налице и доказателства за издаване на „разрешение за поставяне“, което би направило обекта законен, ако се приеме, че същият представлява „преместваем обект“. За премахването на такъв тип обекти е предвидена различна, подробно диференцирана процедура по чл. 57а и сл. от ЗУТ, която обаче не е изпълнена от адм. орган, който не е събрал съответните доказателства и експертни заключения, в противоречие с производствените правила като ги е нарушил съществено. По този начин е допуснал и нарушение на материалния закон като е провел неотнормирана процедура по чл. 225 от ЗУТ за премахване на незаконен строеж, какъвто обектът, предмет на заповедта не е.

По изложените съображения обжалваната заповед е неправилна и незаконосъобразна, а подадената срещу същата жалба – основателна поради което същата следва да бъде отменена.

От жалбоподателя се претендират разноски и такива следва да се присъдят, при изхода на спора, на осн. чл. 143, ал. 1 от АПК. Такива са доказани общо в размер на 415 лева, от които 15 лева държ. такси за завеждане на делото и издаване на съд.

удост. и 400 лева за СТЕ. Адв. хонорар няма данни да е заплащан.
Водим от горното и на основание и чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –
София-град, II отделение, 33 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалба на С. Д. С., с адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес]0,
ЗАПОВЕД № РА-30-276/12.08.2020 г. на главния архитект на Столична община, с
която е наредено да премахне незаконен строеж: "Стоманобетонова гаражна клетка №
33", находящ се върху предвидено уширение за паркиране на североизточната част на
[улица], публична общинска собственост, кв. 17 по плана на [населено място], м. "Х.
Д. - част", одобрен с Решение № 271 по Протокол № 40 от 30.05.2013 г. на СОС,
югозападно от [жилищен адрес][жк], извършен без строителни книжа - одобрен
инвестиционен проект по реда на чл. 137, ал. 2 и чл. 148, ал. 1 от ЗУТ и чл. 182, ал. 1
от ЗУТ;

ОСЪЖДА Столична община да заплати на С. Д. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено
място],[жк], [жилищен адрес]0, сума в размер на 415 /четиристотин и петнадесет/
лева, представляваща разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14-дневен срок от уведомяването пред
Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: